

עצי ארזים אבן העזר הלכות אישות סימן כ"א

גדול ולדבריו חיקקי לר"מ סיבול לומר א"ח צאשה מגולחתי הרי א"י לגלות שערה ואטו מי ליה ל' לר"מ דת משה ויכורי' ח"ו ודמיו
אוסר פיהא כשהיה צצית בפני צעלה א"כ איך ראו' מזה להחיר פ"נ וכן איך ראה ממנה' דשבת יולאש אשה צחוטי שער וכל' דר"ל דמיידי
נכרח צפתי' שדרכן לילך צילוי הראש לכן נ"ל פשוט דאסור לאשה נשואה להחקש צפ"נ והמורי' הירח חדשים מקרוב עתידים ליתן
את הדין :

(ג) אחד פנוי : היינו אמנה או גרושה חלץ צהלות מוחזר כ"ה הח"מ והכ"ס חלץ המ"א חלץ ס"י ע"ה כחצ שיש חילוק בין פירוע לגילוי הראש ופרועו ראש חלילו צהלות חוב' חיסור' ולא ידעתי היחך יתחך הקושי' המחצות שכתב הוא בעלמו דאמרי' שם שיוכלו בדימוא ורשאו כדוע וכן הטעם ע"ס כתבו צהלותו שדרכו לילך פירעותו אלא דאילו בפירעותו ראש לילא חיסור צהלותו וצנורי' דל' ה' שמעל כלכורס כדברי המ"א דאמר שם הוודר משעורו הראש אסור בקרה' וכו' ומוחר צנסי' מ' חלסיס דמיס' דמכסר' וכו' חלץ לנפולס מיכסר ודחלל מחלק בין צהלות לנפולס שמעל שם צהלותו וכן דרך ללכת בצנסי' הראש אמנם צחוס' שם מכוסרס הקכך שפירשו קעני' לעולם חילוי בין וצריס וצין נקיוסו ולכן לא כיוון לידור א' מחלסי' ושמיס' כדנענן נשי' נפולס השנה על הלכות צביסו ומש' שם דכחנותו הנ"ל כ"ל להכריע כדעת הש"ס שהצי' צכסר צה' ודחקקשה ולא נבעלה מוחרס לילך פירוע ודלל כמ"ס המ"א סימן צכס חסוב' ח"ו דצהולה שחקקשה יס' ללכת צביסו דהרי משעת צחצוחו שכללחך לחופ' צחולו פוללות פירעות חק' על ג' שצבר ע"ה נחארסו וצוה' כ"ל טעם נכון ללח דאמרי' צדק' ד"ה אמנה חלי' כ"ל כיסין וכחצו הרוס' דביהודה קצני דחילול קליוס דאי' שלח ה' שם ס'י' חר צהלותו וז"ל שמעל וז"ל נענה ציבור' צימן של פריעת הראש שיו' מייחדי' החסור והכלל לילך חיסור' ומש' ח"ה' לטעון ט"צ דשאל מחקר חיצה' הערה צה וציצד צחול' ואס' כן יס' חסור בפיריעת הראש :

[illegible]

אין שואלי' בשלום אשה כלל אפילו על ידי שליח ואמרו
על ידי בעלה אסור לשלוח לה, דברי שלמים אבל מותר
לשאל לבעלה איך שלוטה :

המתבק או המושק אחת מהערות שאין לבו של אדם
נוקם עליה' כגון אחרות הגדולה ואחרות אביו וניצוצה בהן
ואעפ"י שאין לו שום הנאה כלל ה"ל מנוגה ביהור ודבר אסור
הוא ומעשה שמימי' שאין קרבי' לעירה כלל (ס) בין גדולה
בין קטנה חוץ שהאב לבתו וכלבנה ניצר. סוחר האב לבתו
בחר ולנשקה וליושן עמה בקרוב בשוין הוא עם כצ"ו
שהם קטני' הגדילו ונעשה הבן גדול והבת גדולה (ו) עד שהיה
שרי' נבנו ושערה צמח זה ישן בכסיתו והיא ישינה בכסות'
ואם היתה הבת בורשה לעסור לפני אביה ערוסה או שנתקדשה
וכן אם האם בורשה לעסור בפני בנה ערוסה ואע"פ שהם קטנים
משהגיעו ליכלם מהם אין ישינים עמהם אלא בנשותן :

בין (ה) **בין** גדולה וכו' : ממיתר' דשמואל פ"י יוחסין' א' משמשי' צאשה בין גדולה וכו' ומ"ס חוץ מהאז' לבתו וכו' הוא המהמנה דק"ס מתייחד חסד וכו' וזן עמה בקירוב צדק' הגדילו וכו' ומ"ס דתקדשה אסורה בתך צדק' שלוחו כן מעובדא דר"ח צ"ח אשכח' כ' אל"ף מ' : ממיתר' חסד וכו' ע"ס וזה"ש הקשה אעובדא הנ"ל דממ"א איבחו' וצח בתו שווי' לעני' הי' הי"ח א"ל פ"ח עבר מר' דשמואל דחין משמשי' צאשה הרי מבואר במתני' דישן עם בתו בקירוב צדק ואטו קצתני' צדקני' גריעתא מקירוב צדק ואס' י"ס לחלקי' בתו צדק צדק א"ל למדו הפוסקים מזה דקירוב צדק אסור בתקדשה ללמך ק"ל צדק צדק הדין כן צדק צדק וכו' ומי' וכו' אינו מחזור דמ"ס דלר"ח א"ל דיש חילוק בין צדק לבת צדק והא' דלמדו דתקדשה אסור אפילו צדקו היינו ממה שלא השיב מיד על שאלתו הראשונה הכל לש"ס א"ל ומקוש' אסור' א"ל בת דלכתי' דקשה מנ"ל דללמך א"ל נמי א"ל לחל' בין צדק לב"ל א"ל צדק צדק לבין אל השיב' כן על שאלה הראשונה משום דתקדשה אסורה צדק צדק א"ל קושייתו ק' גס על הג' צלל סגרה הפוסקים הנ"ל שדרי' צדק

[illegible]

ע' מיתת ה'ס"ט מימ' השואל ה"ל אצחו חיותו דוגה שקינן ח"ל הפ' צ"ן קר לחין משחמשי' וצ"ן דר' דמהני' לישן עס צחו צקירוב צשר ואו אשואל והנראה צניני דמיויר' השואל ה"ל לאו בענין' דינח ולכ' לא הובא ומיראו צו כ"א האר דר' חיותו דוגה ובעצות דחמיתו דר' ה"ל לא' שאח' חילוק צ"ן צחו ל' צו כ"א חיותו דמיויר' השואל דמיויר' ומעטם הכחקה ודא' לזה ממה שהצ"ב לו צבהלה קול צנשה ערוה צב'ן' אפה כלל ומיר' שח"ל' נישדר מר פלמו וצ' ה"ל' למימר חזק' ה'לשון דערוה לכל אסור ולצחר דקא' ח' אלפס' ע"י עליה וצ' הולנד' הקום' ס' וצ' מ' אהה דאחמ' אהמלצנים שאלו צבהלה על שדה' א' לת' והמלצ' ל' לצרה' כעצמי

תם. ל"ל גזה לשון דע"י בכתובות שהזכיר ב"ם הקודם בהכניס לו ד' שמחות וכו' אבל מונח לו חת הכוס ומעל לו המטה ומרח"ו ופירש"י היינו לפרוס סדין ולבדו דבר שאין לו טורה ולאו משום כפיו אלא משי"ה ע"ט. וזהו"ל הקשה דכירוס"ל לא משמע הכי דאחר הטעם משום שאין חליו להשתמש בשמחה משע"י דכופין וללמ"י י"ל דס"ל לרש"י דדין דל"מ חתמה ואפי' בצדרי' שאינן של חיבה לא נאמר אלא לת"ח ומשום הירחקה אבל לכאור כ"א אינו אסור אלא השמנה של חיבה. ולכן בירושלמי דלא מזכיר הולעת המטה ולא מיירי אלא מדברים של חיבה קצתם שפיר טעמם שאין תשמיש"ו וכו' אבל ב"ם ירדן דמזכיר גם הלעות המטה וס"ל לרש"י מיירי אפילו שלא בצדרי' דלא תשמיש של חיבה בראשית ההלכה לענין אשתו וזה אם כן ב"א ס"ל הטעם כ"ל כיון דלא נאמר דק כל"ל ולא כל הנוקה לישול השם יצוא ויטול לכך אשתו על ככה לכן מפרש דלענין כפיו"ל דה דק ע"ט א"ל הוא רוצה לעשו' לעלמו הירחקה וזו ולבנות אחרם חסוד שלא חמנה היא לעשות לו בעלמה בן

והרי' ה' צביהו קידושין אחרי שהצבי' ל' שונות על מחיר' הדגדילו וכו' כהן ז"ל אר"ח ל"ט א' שצוה לעמוד לפניו ערומה אבל לא צוה לא אר"ח ל"א א' דמקדש אבל לא מקדש"ל צה והר"ש הקשה על גיטת זו דמערבולת ה"ל ומהו דאר"ח לא ש"מ מר' דמקדש משמע דמקדש צ"ע אסור וכן הקשה הר"י וכבדו דנוסחא מוטעה נדמנה להר"י דילמא כן צביל הסברים ועל פי ה"ל נ"ל דאדרבה חיל' דהרי' מ' מעבדא ה"ל וע"פ מ"ש גתוספ' ר"י' על פירש"י לא ש"מ מר' דמקדש ויש להרחיק מאיסור א"א שאין נראה פ"י ודמאי אולמא איסורא דא' דא' איסורא דא' צחל בזה מפרש הוא דכיון שהיא מקדשה כגולה דמאי ואסור לנכח ב' מעשה קטנה ולכ' ז"ל דגם להר"ש ה"ל כ' בטעם ה"ל ז"ל ויסיים מפרש דלל' ק"ל הדגדילו היינו חנונוק צת ט' ויתוקן כ"י ז"ל ואלע"ז דלכל מ"י אין לכן דין גדולה שאלפי' הציאו צ' שערות שזמא וניהו מ"מ לענין החרקה מערדה חממירו ועו"ק ר"ח דנעניק שחאי' צוה לעמוד לפני ערומה ורבא אסיק דנעניק נמי דמקדש דאז דינה בגדולה כבצרת ר"י' ה"ל וצוה יהי' מיושב ק' ה"ל דמחא דמיתאי פס"ס צדק ע'.